

SAMI MEZI VÁ EMI - JAK Z TOHO?

ĀČEtrtek, 13 bĀ™ezen 2008

Tenhle smutný dopis má i smutný osud - dostala jsem ho a vzápĀ›ti se mi ztratil. Já nevím, jestli to nĀ›kdo znáte, ale mĀ›j poĀ›ítaĀ› je Ā›ivá bytost, velice svérázná, sebevĀ›domá, které je nutno se koĀ™it a omlouvat jí veškeré úlety. KdyĀ› má náladu, je to pracant. KdyĀ› ne, musím poĀ›kat - Jinak... Ok, to byly mé trapné výmluvy, nyní k merit u vĀ›ci - k problému dvou nešťastných a dá se Ā™íci opuštĀ›ných lidí...

Milá Danielo, bylo mi nedávno 34 let, jsem pĀ›t let vdaná a mám malou holĀ›iĀ›ku, se kterou jsem doma. V podstatĀ› je mé manželství druhým vĀ›ným vztahem. Pocházím z malého mĀ›sta a s rodinou se nyní moc nestýkám. Víš, byli jsme jako rodina hodnĀ› izolováni, vlastnĀ› jsme Ā›ili "za zdí", rodiĀ›e nemĀ›li téměř Ā›ádné pĀ™átele. Jsem jedináĀ›ek, ale nevzpomínám zrovna nadšenĀ›. Výchova byla pĀ™isná, formální, o citech a pocitech se rozhodnĀ› nemluvilo. RodiĀ›e od maliĀ›ká lpĀ›li pouze na tom, jak vĀ›ci vypadají. Kladli napĀ™. dĀ›raz na to, abych mĀ›la titul, ale jak mi je, co se se mnou kdy dĀ›je, to je nikdy nezajímalo. KdyĀ› jsem poznala svého manĀ›ela, vzali jsme se po roce a pĀ›l, bylo to spíš kamarádství, bylo mi s ním dobĀ™e. Je pohledný, a i kdyĀ› na vĀ›n moc nebyl, mĀ› to tehdy nevadilo, byla jsem ráda, Ā›e mám nĀ›koho, na koho se mohu spolehnout. OdstĀ›hovala jsem se k nim; je to hodnĀ› daleko od mého rodného mĀ›sta, takĀ›e mezi zcela neznámé lidi. BohuĀ›el, jeho rodina mĀ› moc dobĀ™e nepĀ™ijala, maminka byla hodnĀ› proti uĀ› samého zaĀ›átku (nejsem tamĀ›j a ani podle jejich pĀ™edstav) a manĀ›el se klonil vĀ›dy spíš k ní; takĀ›e jsem u nich "vetĀ™elec". Ā› pozdĀ› jsem pĀ™ila na to, jak hodnĀ› je pod jejím vlivem - i kdyĀ›, jak Ā™íká, pĀ™edevšim z "povinnosti a slušnosti". Pak se nám narodilo dítě, a já chtĀ›la alespoĀ› na krátký Ā› domĀ› (nikdo mi vĀ›bec s niĀ›im nepomohl a já byla na tom psychicky i fyzicky dost špatnĀ›), mí rodiĀ›e mĀ› ale odmítli protoĀ›e "se to nepatĀ™ilo". A tak jsem s nimi pak pĀ™erula vícemĀ›nĀ› styky, mĀ›la jsem z toho vĀ›e ošklivý pocit... Jak jsem napsala, jsem doma. Nemám tedy Ā›ádné pĀ™ijmy a mém uĀ›i, zdá se, ubývá energie pracovat a v práci vĀ›bec nĀ›co dokázat. PĀ™ed svatbou se jevil dynamičtĀ›ji, teĀ› jen dochází do kancelĀ™e, kolegové/kamarádi ho pĀ™edbíhají v kariĀ™e a i jako kamarádi ho opuštĀ›jí. Tím, Ā›e jsme sami a mimo negativní interakcí s obĀ›ma našimi rodinami nemáme Ā›ádné, jedinou energii a radost ze Ā›ivota nám dává naše malé dítě. ManĀ›el se sice obĀ›as o dcerku postará, nicménĀ› málo a nerad. Jakoby vzdal Ā›ivot, veškeré snaĀ›eni budoucnost. Ono mu prostĀ›, kdyĀ› jde do tuhého, vĀ›echno padá z ruky. A já jsem z toho vĀ›eho uĀ› zklamaná a unavená. ObĀ›as se za nás, jako za rodinu, stydím. Ostatní lidé prosperují a snaĀ›í se být šťastní, nĀ›co dĀ›lají, kdeĀ›to my se jen tak nĀ›jak plácáme. Nevím, co dĀ›lat. Odejít od nĀ›j nechci, ani nemám kam. NemĀ›u pĀ™ijm zpĀ›sob, jak svého muĀ›e dostat z té letargie. Nemám pocit, Ā›e by to byla deprese, spíš je to jakási nezralost a pĀ™edevšim lenost poprat se s problémy, on totiž vĀ›dy nĀ›kdo za nĀ›j vĀ›e vyĀ™e. ObĀ› naše rodiny tlaĀ›í na pilu a chtĀ›jí nás donutit k tomu, abychom se jim omluvili a pokračovali v neupĀ™ímých vztazích - je to pĀ™edevšim o jejich hrdosti a jejich snaze neztratit tvĀ™ pĀ™ed okolím; o naše pocity a starosti se ale nikdo z nich vĀ›bec nezajímá. DĀ›kuji vám vĀ›em za jakékoliv nápady a rady. VĀ›ak se právem Ā™íká: víc hlav víc ví! Radka